

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2081/2020
27.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михајловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ ДОО из Ваљева, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3018/19 од 06.12.2019. године, у седници одржаној 27.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3018/19 од 06.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3018/19 од 06.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 143/19 од 19.09.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима на име неисплаћене увећане зараде за сталност у раду, за период од априла 2016. године закључно са новембром 2018. године, исплати месечне износе са затезном каматом ближе наведене у другом, трећем, четвртном, шестом и седмом изреке, а ставом првим и петим изреке је утврђено да је тужба тужилаца АА и ББ повучена у делу тужбеног захтева којим је тражена исплата увећане зараде за март 2016. године. Ставом осмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.541,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.09.2019. године, као датума пресуђења па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3018/19 од 06.12.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу другом, трећем, четвртном, шестом, седмом и решење о трошковима парничног поступка садржана у осмом ставу изреке у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.541,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је одбијен захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на досуђен износ трошкова парничног поступка од пресуђења до извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер не постоји ниједан од разлога из члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, тврдњу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенично-правним споровима различито одлучивао, тужени није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Након разматрања навода ревидента о потреби новог тумачења права који се односи на одредбе члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведене одредбе тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату - онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност поднета је 06.05.2019. године, а вредност предмета спора означеног у тужби у висини од 21.030,00 динара, очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић